

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 42. Epistola Constantini ad Alexandrum, & Arium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. variarum Sectarum Arianis quasi arma-
 A. C. 324. mentarium fuere. Has animorum divi-
 siones Constantinus bona fide dolebat, cu-
 jus necdum baptizati, nec fidei Mysteria
 satis edocti animum Eusebius Nicomedi-
 ensis iis, quibus voluit, opinionibus im-
 buere, facile potuit; magna Constantino
 erga Episcopos erat reverentia, Eusebio
 autem eidem familiariter colloquendi
 quotidiana occasio, nam devicto Licinio
 Nicomediæ moratus est; a Diocletiano
 temporibus Imperatorum sede in Oriente.
 Eusebius Constantino insinuabat, Divi-
 sionis Ecclesiarum, & dissensionis non
 aliud esse fundamentum, quam vanas, &
 subtiles de vocabulis lites, quæ Religio-
 nis substantiam non afficerent; maximum
 in toto negotio malum esse animorum
 acerbiter, & nominatim Episcopi Alex-
 andri ab Ario Presbytero averfationem,
 omnes ab Imperatoris pietate expectare,
 ut sua auctoritate viro silentium impo-
 neret.

§. XLII.

*Epistola Constantini ad Alexandrum,
& Arium.*

Constantinus igitur Osum Episcopum
 Cordubensem, in quo, ut vidimus,
 plurimum confidebat, Alexandriam mi-
 sit. Vir iste ferme sexaginta septem
 ætatis annos numerabat, & Episcopalis
 Regi-

*Sup. n. 2.
n. 20. Sup. l.
VIII. n. 46.
Euf. II. vit.
6. 69.*

Regiminis triginta, ob Christi Confessione-
nem in Maximiani persecutione per uni-
versam Ecclesiam clarissimus. Huic Im-
perator epistolam ferendam tradidit, ad
Alexandrum, & Arium conjunctim da-
tam, ubi Ideam de eorum controversia,
sicut animo ejus indita fuerat, in hunc mō-
dum manifestat: *Relatum mihi est, hanc
dissensionis vestræ originem fuisse: Tu
Alexander! ex Presbyteris interrogabas,
quisnam eorum esset sensus super aliquo
legis textu, seu potius vana questione.
Tu Ari! imprudenter effatus es, quod nun-
quam cogitare debueras, aut æterno silen-
tio premere. Non movenda fuit hæc quæ-
stio, aut saltem non respondendum. Hujus
generis quæstiones, non necessaria, otioso-
rum hominum partus, forte exercitandis
ingeniis formari possunt, sed ad vulgi au-
res pervenire non debent; quis enim altis-
simas res, & captu difficiles aut satis in-
telliget, aut digne explicabit? in his ma-
teriis reprimendus est loquendi pruritus,
ne populo vel blasphemandi, vel ab Ecclesia
dissentendi periculum creetur.*

Sæculum IV.
A. C. 324.

Ergo ignoscite vobis reciproce, quod
unus sine discretionem quæsivit, & alter pa-
rum prudenter respondit, cum de Summa
Religionis non agatur; nam novam intro-
ducere non vultis, idem in rei substantia
sentitis, hinc facillima ad reconciliationem
vestram est via. Cum levissima sit divisio-

nis

Sæculum IV. *nis vestrae causa, æquum non est, ut su-*
A. C. 324. *quisque arbitrio tantam populi Dei mult-*
tudinem regatis. Vilis est iste, & pueri-
lis agendi modus, Presbyteris, & viris in-
dignus. Eandem tenetis fidem, lex ad opi-
nionum conformitatem vos obligat, quod
igitur inter vos vix alicujus ponderis dis-
ceptationem excitavit, vos non dividat.
Non cogo vos super hac quaestione frivola
qualiscunque demum sit, omnino idem sen-
tire, si unionem in privata opinionum di-
versitate servetis, & sibi oppositæ tales ar-
gutia in secreto cordis lateant. Epistolam
hic claudit: ut autem sciatis, quantum be-
rixæ me affligerint; cum nuper Nicome-
diam venissem, in Orientem, id est, versus
Syriam, & Ægyptum proficisci animus
erat, sed allato dissidiorum vestrorum nu-
tio, mutavi propositum, ne videre cogam,
quod vel audire stomachum movet. Ergo
unionem vestram viam mihi in Orientem ap-
erte, quam clausistis discordia. Ita Impe-
rior Constantinus loquebatur, aut ve-
rius, qui ipsi erat ab epistolis, Cæsaris jussu
hæc scribens; imo pronissimum est, ut
eam ab ipso Eusebio concinnatam, suspi-
cemur. Interim in ista quaestione, qua
hic ineptissima dicitur, non sane de nugis,
sed de re gravissima agebatur, an scilicet
JESUS CHRISTUS DEUS ESSET, vel creatura,
& ex consequenti, an tot Sancti Martyres,
& Confessores, qui JESUM a tempore pro-
mul-

mulgati Evangelii, adoraverant, fuerint ^{Sæculum IV.} Idololatræ, quod adorassent creaturam, ^{A. C. 324.} aut duos Deos adoraverint, ex suppositione, quod cum Patre non esset idem Deus.

§. XLIII.

Concilium Alexandrinum Præsede Osio.

Osius ubi cum epistola Constantini Alexandriam pervenit, copiosam Synodum convocavit, (*) in qua Presbyter Colluthus, schismaticus, qui Presbyteros ordinare præsumperat, in ordinem simplicis Sacerdotis redactus est, ordinationes ejus nullæ declaratæ, & quos ordinaverat, in statum laicalem reciderunt. Ita schisma illud sublatum, cujus tamen postea

Ap. Athan. ap. 2. 794. D. 731. C.

(*) Hier schwätzet der Uebersetzer in seiner Nota daher, Baronius habe dieses Concilium fälschlich für ein allgemeines ausgegeben. Man weiß in der Römisch-katholischen Kirche von keiner allgemeinen Kirchen-Versammlung vor der Nicänischen. Doch doch unser Uebersetzer so viel Vernunft hätte, und erkennete, was für ein unendlicher Raum zwischen ihm, der sich nicht getrauet, dieser Uebersetzung seinen Namen vorzusetzen, und dem Cardinal Baronius sey!

Cardinalis Baronii verba ad annum Christi 319. Numero mihi XXII. hæc sunt: *Constat quidem Athanasii testificatione, Eum (Osium) in Ægyptum profectum esse, & ibi Generale Concilium celebraffe; sic namque illud Athanasius nominat, quod*